

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Στ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ (24/7/2011)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Ρωμ. ιβ', 6 – 14. Ευαγγέλιο: Ματθ. θ', 1 – 8
(Εωθινόν 6^ο, Ήχος πλ. α')

Αμαρτία: η πνευματική παραλυσία

Στη σημερινή Ευαγγελική περικοπή, αδελφοί μου, γίνεται μία σαφής σύνδεση της έννοιας της σωματικής παράλυσης με την αμαρτία. Οδηγούν ενώπιον του Χριστού έναν παραλυτικό και Εκείνος, διαβλέποντας την εσωτερική του πίστη, αντί να τον θεραπεύσει ευθύς εξαρχής, τού συγχωρεί τις αμαρτίες. Και αναρωτιέται κανείς, ποιά σχέση μπορεί να έχει το γεγονός της σωματικής παράλυσης με το γεγονός της αμαρτίας;

Ας δούμε, όμως, τι είναι παράλυση; Είναι μία εσωτερική σωματική διεργασία που καταστρέφει ένα ένα τα μέλη του ανθρώπινου σώματος, διαβρώνει το σώμα σταδιακά, με πολύ πόνο, με πολύ βάσανο, οδηγώντας το, τελικά, στο θάνατο. Η αμαρτία, κατά την διδασκαλία της Εκκλησίας μας, είναι μία αντίστοιχη κατάσταση, σε πνευματικό επίπεδο. Και αυτή δρα εσωτερικά και διαβρωτικά.

Διαβρώνει, καταρχήν, το θρησκευτικό συναίσθημα του ανθρώπου, καθότι η αμαρτία σημαίνει αποκοπή από το θέλημα του Θεού, παραβίαση των εντολών του Θεού. Σε τελική ανάλυση, σημαίνει απομάκρυνση από τον ίδιο το Θεό, καταστροφή της σχέσης αγαπητικής εξάρτησης και πνευματικής επικοινωνίας του ανθρώπου με τον Θεό. Αυτό είναι η αμαρτία. Και αυτό το πρώτο στάδιο της εσωτερικής διάβρωσης έχει ως συνέπεια ν' ακολουθήσουν κι άλλα στάδια εσωτερικής αποσύνθεσης, λόγω της αμαρτίας, όπως π.χ. το ηθικό. Η αμαρτία διαβρώνει τον άνθρωπο και ηθικά. Τον κάνει να πιστεύει ότι δεν υπάρχει η παραμικρή ηθική αναστολή, δεν υπάρχει δεύτερη σκέψη σε πράξεις και λόγους, δεν υπάρχει τίποτα το οποίο ν' αναστέλλει την επικυριαρχία των παθών επάνω του. Έτσι ο άνθρωπος γίνεται υποχείριο των παθών του, κυριαρχείται και κατευθύνεται απ' αυτά, αντί ο ίδιος να τα κατευθύνει και εξουσιάζει.

Η διαβρωτική εργασία της αμαρτίας δρα και σε κοινωνικό επίπεδο. Ο άνθρωπος που ζει μη αντιστεκόμενος στο πνεύμα της αμαρτίας, γίνεται και αντικοινωνικός. Απομονώνεται. Έχει μία λανθάνουσα και λανθασμένη εσωστρέφεια. Αδιαφορεί για το τί συμβαίνει γύρω του. Ζει μόνο για τον εαυτό του. Δε νοιάζεται για τον πόνο, την οδύνη, τα προβλήματα των ανθρώπων της διπλανής, ενδεχομένως, πόρτας. Γίνεται, σταδιακά, απάνθρωπος και βιώνει την

μοναξιά στην κακή της εκδοχή, που σημαίνει αντικοινωνικότητα και δε συμβάλει στην απαραίτητη πνευματική εσωστρέφεια.

Απέναντι στην διαβρωτική αυτή εργασία που επιτελεί η αμαρτία στον άνθρωπο, η Εκκλησία κηρύττει, διαχρονικά, το κήρυγμα της μετάνοιας. Κηρύττει πόλεμο απέναντι στην αμαρτία και καλεί σε μετάνοια. Πώς αντιδρά το πνεύμα του κόσμου σ' αυτή την πρόσκληση, κυρίως στις μέρες μας; Το πνεύμα του κόσμου ισχυρίζεται ότι η Εκκλησία χρησιμοποιεί την αμαρτία ως φόβητρο, προκειμένου να ποδηγετεί, πνευματικά, τους ανθρώπους, να τους τρομοκρατεί κι έτσι να τους κρατά μαντωμένους, όπως ο βοσκός τα πρόβατα στο ποιμνιοστάσιο. Δηλ. η Εκκλησία εφηύρε, κατασκεύασε, εκ του μη όντος, την έννοια της αμαρτίας, ακριβώς για να μπορεί να κυριαρχεί επί των ανθρώπων, να τους χρησιμοποιεί και να τους εκμεταλλεύεται. Αυτή είναι η άποψη του κόσμου σήμερα. Τι δείχνει, όμως, αυτή η στάση; Δείχνει μάλλον αδυναμία, παρά δύναμη. Αποκαλύπτει το γεγονός ότι το κοσμικό πνεύμα, που θέλει και τείνει να καταλάβει τους ανθρώπους, ακριβώς επειδή δε μπορεί ν' αντισταθεί στην αμαρτία, συμβιβάζεται μ' αυτήν. Ακριβώς επειδή δε μπορεί να την αντιμετωπίσει, την αμνηστεύει κι έτσι θέλει να πιστεύει ότι είναι εντάξει, ότι δεν υπάρχει κίνδυνος, μπορούμε να κάνουμε ό,τι θέλουμε, χωρίς να υπάρχει, όχι ο φόβος της τιμωρίας - όπως το πνεύμα του κόσμου πάλι κατηγορεί την Εκκλησία ότι χρησιμοποιεί - αλλά ο κίνδυνος της αυτοκαταστροφής. Και αυτό, ουσιαστικά, οδηγεί στην πνευματική αυτοκτονία.

Το κήρυγμα της μετάνοιας, αγαπητοί μου, για την Εκκλησία είναι κήρυγμα ελευθερίας, αποδέσμευσης του ανθρώπου από τον εύκολο δρόμο της αυταπάτης. Είναι κήρυγμα επανάκτησης του αγαθού της αυτοκυριαρχίας και της αυτογνωσίας. Αυτή η διαδικασία της αυτογνωσίας είναι η μόνη οδός που μπορεί να ελκύσει επάνω μας τη χάρη του Θεού, ενός Θεού, ο Οποίος, όπως τότε, στους παραλυτικούς των Ευαγγελικών περικοπών θα έλθει ξανά, θα μάς προσεγγίσει και πάλι, επειδή εμείς Τον καλέσαμε και, εκτιμώντας το βάθος και την ειλικρίνεια της μετάνοιας μας, θα ξαναπεί στον καθένα μας: *Τέκνον, αφέωνταί σοι αι αμαρτίαι σου*¹. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

¹ Ματθ. 9,2